

Hensyn til den sidste Paragraf gjort et Par Bemærkninger. Fra den første erede Taler's Side blev der udtalt nogen Tvivl, om det vilde være rigtig at gaa saa vidt, som her er foreslaaet; og fra den anden erede Taler, der havde Ordret, blev der gjort nogle Bemærkninger mod den Tilfælselse, at den omtalte Røvselse skulle kunne tildeles under Tilfyn af en ved Politiet Ansat. Jeg maa med Hensyn til disse Bemærkninger, der her ere fremkomne, erindre om, at denne Bestemmelse i § 3 ikke er noget Nyt, ikke er Noget, som nu første Gang opfindes og forsøges indsat i en Lov; det er jo en Bestemmelse, som nu gjælder ved Behandlingen af Politiovertrædelser i Genhold til det Tillæg af 11te November 1871 til Kjøbenhavns Politivedtagt, som er citeret i Motiverne. Der have vi den Bestemmelse, som findes i denne Paragraf, og det forekommer mig, at den hele Bestemmelse fremtræder som en human Middelvei, hvis Indførelse i denne Lov kun kan betragtes som værende til Gunst for de Tiltalte og som givende Udgang til en mere lemsfældig Behandling af dem og navnlig til en Behandling, der maaste i den almindelige Mening ikke vil være dem saa skadelig som ellers. Jeg tror ikke, at den Bestemmelse i Politivedtagten om, at der kan forordnes et Polititilsyn med den omtalte Røvselse i Hjemmet, kan lede til nogen Banfælsighed; i det Mindste er det aldrig kommet til min Kundskab, at det har ledet til nogen Banfælsighed eller til Strid mellem Forældrene og den Tilfynshavende. Men det staaer jo fast, at der maa være en eller anden Maade, hvorpaa man garanterer sig, at Røvselsen virkelig foregaar. Naar Dommeren lader den Paagjældende slippe med, at Forældrene forpligte sig til at tildele ham en Røvselse i Hjemmet, saa maa der være en eller anden Maade, hvorpaa det Offentlige kan sikke sig, at det virkelig sker, og det kan vist med Føje siges, at der er mange Tilfælde, hvor Forældrene ere af den Bestaffenhed, at man ikke har nogen Sikkerhed derved, naar man ikke i saa Henseende selv passer paa. Det er jo det, som er Meningen med disse Ord, og og indtil videre ser jeg egentlig ikke, at man kan undvære dem. Hvis man vil flette disse Ord ud, kan man derved let stabe Niemebet med hele Bestemmelsen og bevirke, at den Bemyndigelse, som Paragrafen giver Dommeren, bliver hjælpeløst benyttet; men det er jo dog ikke ønskeligt. — Med Hensyn til de øvrige Bemærkninger, som den sidste erede Taler fremkom med, skal jeg blot tillade mig at minde om, at det staaer jo fast, at den Ordning af den kriminelle Proces, som vi nu have, maa vi benytte, indtil vi faae en anden. De Lovforslag, som ere udarbejdede af Proceskommissionen, og i hvilke jeg er enig nu som den Gang — det er ikke min Mening at ville trække mig tilbage deraf — ville blive forelagte, naar de virkelig nødvendige Forarbejder, som

i og for sig ere vanskelige og vidtløftige nok, ere tilendebragte. Proceskommissionens Lovforslag kunne ikke nu vedtages, det kan ikke nytte Noget nu at vedtage dem, thi de kunne ikke ophjæves til Lov, førend forskjellige andre Love, som ere bestemte til at ledsage og supplere dem, med det Samme kunne udfomme. Det er disse sidste Love, med hvis Udarbejdelse man for Tiden er beskæftiget. Der er først og fremmest Sportelreglementet. Det er ganske nødvendigt, naar den nye Retspleie skal indføres, at have et helt nyt Sportelreglement, tilbørlig hvilende paa ganske andre Principer end det nuværende. Det er et vidtløftigt og vanskeligt Arbejde at affatte et saadant Sportelreglement. Dernæst er der Lovforslag angaaende Afholdelse af Udgifterne ved den nye Retspleie, og navnlig det hele Spørgsmaal om, hvem disse Udgifter skulle paahvile, hvad der skal paaligge Staten, og hvad de større og mindre Kommuner osv. — Spørgsmaal, som ere af megen Vigtighed, fordi det neppe vil kunne undgaaes, at Udgifterne ved kriminelle Sagers Forsøgning ville blive en Del større, end de have været hidtil. Endelig er der Lovforslaget angaaende den Forandring i hele den bestaaende Jurisdiktionsinddeling, som vil blive en nødvendig Følge af det nye System. Dette er Grunden til, at disse Love ikke ere forelagte endnu; men for Resten skal jeg endnu kun minde om, at vi jo ikke maa glemme, at der er et meget stort Spring fra, at saadanne Lovarbejder blive forelagte Rigsdagen, og til, at de blive til Lov; i det Mindste kan det ikke negtes, at man, naar man ser hen til, hvad der er slet i den senere Tid, ikke har megen Grund til at tro, at det vil gaa saa særdeles hurtigt med slige store Lovarbejders Gjennemførelse. Dette siger jeg kun for at gjøre opmærksom paa, at selv om denne Sag fremmes med al den Iver, som man kan ønske, saa vil det dog alligevel være en rum Tid, inden man kan vente, at disse Bestemmelser virkelig kunne træde i Kraft, og den nye Ordning i Retsgangen virkelig kan komme i Brug her i Landet, og i den Tid, som vil hengaa forinden — og den kan blive lang —, maa vi jo bruge det, som vi have; det er jo givet. Som en Følge deraf mener jeg, at man vil gjøre vel i ikke at blande disse store Spørgsmaal ind i den her foreliggende Sag. Den her foreliggende Sag dreier sig jo, foruden om disse Smaabestemmelser om Behandlingen af Børn, som jeg ikke tror, at Nogen vil have noget Besentligt imod, eller som man i alt Fald sikkert let vil kunne komme ud af, kun om en Forøgelse af Kriminal- og Politiværens Personale, en Forøgelse, som jeg tror, man maa erkjende er moderat i Forhold til den stigende Forretningsmasse. Det kan heller ikke kaldes at bygge videre paa et nu forhaanden værende daarligt Grundlag at foretage en Reform af saa ringe et Omfang og af en saa naturlig Bestaffenhed, som det jo er, at man, naar de 9